

Arrest

nr. 219 503 van 5 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE RUYCK
Muinklaan 12
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2018 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 oktober 2018 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat A. DE RUYCK verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 8 april 2015 in bezit gesteld van een F-kaart nadat zij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende op grond van artikel 40ter van de

vreemdelingenwet en dit in functie van haar vermeende echtgenoot, de heer A. N. (RR: xxx), van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 15 februari 2016 dient verzoekster een verzoek in op basis van artikel 42quater, § 4, 2° en 4° van de Vreemdelingenwet, met behulp van CAW Gent, waarbij aan verweerder verzocht werd om geen einde te stellen aan haar verblijfsrecht in toepassing van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

1.3. Op 29 februari 2016 wordt verzoekster door verweerder aangeschreven om haar humanitaire redenen bekend te maken, waarbij verweerder zich baseerde op artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt op 25 maart 2016 stukken over.

1.4. Het parket verleent op 28 augustus 2017 een negatief advies met betrekking tot de inschrijving van het huwelijk in het buitenland gesloten tussen verzoekster en de heer A. N. Op 4 september 2017 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand een beslissing tot weigering erkenning huwelijk. In die beslissing wordt onder meer melding gemaakt van de artikelen 31, 18 en 21 van het WIPR.

1.5. Op 30 maart 2018 wordt verzoekster opnieuw in kennis gesteld door verweerder van de vraag om haar humanitaire redenen bekend te maken. Verzoekster bezorgt via haar raadvrouw op 11 april 2018 diverse documenten aan verweerder.

1.6. Op 26 juni 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot einde van het verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van;

Naam: O(...)

Voornamen: P(...) O(...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

+ kinderen:

A(...) C(...) N(...)

A(...) A(...) N(...)

A(...) P(...) N(...)

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met haar vermeende echtgenoot, zijnde dhr. A(...) N(...), van Belgische nationaliteit. De F-kaart werd op 8.04.2015 afgeleverd.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een Ghanese huwelijksakte voorgelegd. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Gent, na grondig onderzoek negatief te adviseren. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dit advies te volgen en erkent dus de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van de IPR-code.

Uit het onderzoek van de cel schijnhuwelijken en de politie blijkt immers dat het afsluiten van het huwelijk er nooit op gericht was om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met elkaar, maar dat het huwelijk er enkel op was gericht om verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Zie daartoe ook het advies van het parket

Alhoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 29.02.2016 en 23.01.2018 om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. Er werd gevraagd overeenkomstig art. 42quater, §1, 3de lid. Dit wetsartikel blijkt achteraf bekeken echter niet van toepassing gezien (1) betrokkene niet als gezinslid van een burger van de Unie kan beschouwd worden bij gebrek aan een erkende huwelijksakte en (2) omdat de grond van intrekking van haar verblijf art. 74/20 is en niet art 42quater §1, 4 van de wet van 15.12.1980. Echter, omdat de finaliteit van art. 74/20, §2, 2de lid overeenstemt met de bewoordingen van art. 42quater, §1, derde lid, menen wij wel betrokkene voldoende de kans te hebben gegeven haar humanitaire elementen toe te lichten.

Betrokkene legde daarop trouwens de volgende documenten voor:

- Brief CAW dd, 26.03.2016; begeleidend schrijven raadsman dd, 15.04.2016; attest CAW dd 13.05.2018
- F-kaart
- Attest van klachtneerlegging dd. 26.02.2016, medisch attest dd. 8.01.2016, PV GE.43. LA.014996/2016 dd 26.02.2016
- CV
- Arbeidsovereenkomsten startpeople services (3.02.2016, 5.02.2016, 10.02.2016; 12.02.2016, 19.02.2016, 26.02.2016; 4, 4.03.2016; 11.03.2016; 1.04.2016; 6.04.2016 en 2.09.2016) + definitieve maandelijkse afrekeningen startpeople services {februari 2016 en maart 2016} + individuele rekening 2017 start people services + fiche nr 281.10 - jaar 2017 start people services; loonbrieven voor de periode januari 2018 - maart 2018 bij start people services NV
- Aanslagbiljet inkomsten 2016, aanslagjaar 2017
- Fiche nr. 881.13 - werkloosheidsuitkeringen - jaar 2017
- Huurovereenkomst dd. 17.05.2017
- Attest ziektekostenverzekering dd. 11.04.2018 (Bond Moyson)
- Ontvangstbewijs aanvraag Recht op Maatschappelijke Integratie dd, 11.02.2018 bij het OCMW te Gent
- Inburgeringscontract dd. 23.06.2015; getuigschrift Maatschappelijke oriëntatie van 24.11.2015 - 08.01.2016, deelcertificaten Nederlands tweede taal dd. 24.11.2015 + inschrijvingsformulieren dd. 05.05.2015 en 23.11.2015
- Afschrift van een proces verbaal van minnelijke schikking van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent dd. 11.10.2017

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (eerste inschrijving in het Rijksregister sedert 13.02.2015) bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft en daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Ook de leeftijd van betrokkene houdt geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in deze situatie tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het in Ghana afgesloten huwelijk in België niet werd erkend en niet werd geregistreerd. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald. Dit gegeven wordt trouwens niet betwist door betrokkene nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene zich verzet tegen het niet-erkennen van het huwelijk door de stad Antwerpen of het negatieve advies dienaangaande van het parket. In deze dient tot slot opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet gehouden worden, opgebouwd werden onder valse voorwendselen.

Wat betreft haar economische situatie legt betrokkene verschillende documenten voor. Uit de documenten aangaande de tewerkstelling bij Start People services en haar CV blijkt dat betrokkene gesolliciteerd heeft en momenteel tewerkgesteld is. Echter, het hebben van een job/inkomen/CV is geen afdoende bewijs van een uitermate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Betrokkene legt verder nog een aanslagbiljet voor aangaande de inkomsten 2016, aanslagjaar 2017. Echter, iedere inwoner van het Rijk is belastingplichtig; dit gegeven kan dan ook niet aanzien worden als een bewijs van integratie. Bovendien legt betrokkene nog een fiche nr 88113 - werkloosheidsuitkeringen jaar 2017 en een ontvangstbewijs aanvraag Recht op Maatschappelijke Integratie dd. 11.02.2016 bij het OCMW te Gent voor. Uit deze gegevens blijkt dat betrokkene de hulp van het OCMW te Gent heeft moeten invoeren en een werkloosheidsuitkering heeft genoten. Deze gegevens zijn op zijn allerminst een bewijs van integratie. Betrokkene is bovendien op economisch actieve leeftijd en kan de verworven competenties en de wil om te werken als pluspunt gebruiken in een tewerkstelling in het land van herkomst. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt omdat zij door haar verblijfsrecht als echtgenote van een EU-onderdaan vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken/werk te zoeken naar mogelijke tewerkstelling in België. De eventuele sociale voordelen die hieruit voortvloeiden werden dus al dan niet opgebouwd onder valse voorwendselen.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene een inburgeringscontract getuigschrift van de cursus Maatschappelijke oriëntatie en inschrijvingsformulieren en deelcertificaten aangaande de lessen Nederlands tweede taal voor Het volgen van deze cursussen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. In het begeleidend schrijven dd. 15.04.2016 verklaart betrokkene haar raadsman dat mevrouw reeds goed Nederlands spreekt. Echter, uit het PV dd. 26.02.2016 blijkt dat mevrouw de Nederlandse taal niet machtig is en beperkt Engels spreekt. Het zou dan ook eigenaardig zijn dat betrokkene 2 maanden later goed Nederlands zou spreken. Mevrouw heeft haar eerste lessen Nederlands zelfs al in 2015 gevolgd. Volgens de voor DVZ beschikbare gegevens heeft zij na deze lessen geen verdere cursussen meer gevolgd. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Betrokkene legt verder nog een huurovereenkomst en een attest van haar ziektekostenverzekering voor. Echter, het hebben van een dak boven het hoofd en een ziektekostenverzekering behoren tot de basisbehoefte om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk.

Betrokkene legt verder nog een attest van klachtneerlegging voor dd. 28.02.2016 en het PV (GE.43.LA.014996/2016 dd. 28.02.2016) + medisch attest dd. 8.01.2016 waar betrokkene stelt het slachtoffer te zijn van familiaal geweld. Echter op 17.03.2016 werd dhr. A(...) N(...) ook verhoord aangaande deze beschuldiging. Hij spreekt deze verklaring van betrokkene tegen en beweert mevrouw nooit geslagen te hebben. Wat opmerkelijk is, is het gegeven dat mevrouw maar in februari is gaan klacht indienen terwijl de feiten zich in januari hebben afgespeeld. Het huishoudelijk geweld achten we dan ook als onbewezen. Op zich doet het gegeven van huishoudelijk geweld geen afbreuk aangaande het verblijfsrecht van betrokkene. Artikel 74/20 van de vreemdelingenwet voorziet geen uitzonderingsgrond aangaande het huishoudelijk geweld waardoor betrokkene het verblijf zou kunnen behouden.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene haar gezondheid een probleem zou vormen om terug te keren naar het land van herkomst.

Wat betreft de minderjarige kinderen zijnde A(...) C(...) N(...), A(...) A(...) N(...), A(...) P(...) N(...), allen van Ghaneese nationaliteit, werd enkel een Afschrift van een proces verbaal van minnelijke schikking van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent dd. 11.10.2017 voorgelegd. Echter, werden er geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat het ouderlijk gezag werkelijk wordt uitgeoefend door dhr, A(...) N(...). Verder is het ook niet duidelijk dat dit ouderlijk gezag in het Rijk moet uitgevoerd worden.

Gezien de ouder van voornoemde kinderen zelf geen verblijf meer heeft, vervalt hun verblijfsrecht eveneens. Gezien betrokkenen niet over de Belgische nationaliteit beschikken noch een EU-burger zijn, kan een terugkeer naar het land van herkomst geen probleem vormen. De kinderen zijn eveneens voor het eerst in het Rijksregister ingeschreven op 13.02.2015. De minderjarige kinderen zijn aldus enkele jaren woonachtig geweest in het land van herkomst, het is bijgevolg niet onredelijk te stellen dat het voor hen dan ook geen probleem zal vormen om terug te keren naar het land van herkomst. Zij kunnen na de terugkeer met hun moeder, hun onderwijs verderzetten in Ghana.

Wat betreft de verklaringen uit de brief van het CAW dd. 25.03.2016, het begeleidend schrijven raadsman dd. 15.04.2016 en het attest CAW dd. 13.05.2016 dient opgemerkt te worden dat al de niet weerlegde gegevens verklaringen op eer betreffen. Gelet het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen deze dus niet in overweging worden genomen. Er werden voorts geen objectieve en verifieerbare stukken voorgelegd die de verklaringen zouden kunnen staven

Er dient tot slot andermaal op gewezen te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele Integratie In België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen. Alles wat betrokkene eventueel in België zou hebben kunnen opbouwen, heeft zij kunnen doen omdat zij frauduleus verblijfsrecht had bekomen. Het spreekt voor zich dat betrokkene daar geen rechten aan kan ontleen.

In het schrijven dd 25.02.2017 werd aan betrokkene gevraagd tot aan de eventuele afgifte van de F+ - kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte te stellen van alle relevante wijzigingen van haar situatie. Er werden geen verdere documenten voorgelegd.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Haar F-kaart dient te worden gesupprimeerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 42quater en 74/20 van de Vreemdelingenwet en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"De Raad is, met betrekking tot de materiële motiveringsplicht in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van zijn aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001; arrest RVV nr. 2563 van 12 oktober 2007). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster merkt vooreerst op dat zij via een procedure gezinshereniging op basis van artikel 40 ter Vw. naar België is gekomen. Meer bepaald heeft zij van de verwerende partij een visum gezinshereniging type D toegekend gekregen. Dit betekent met andere woorden dat de verwerende

partij op het ogenblik van deze aanvraag alle elementen en voorwaarden van verzoeksters dossier heeft onderzocht en tot het besluit is gekomen dat verzoekster integraal deed aan de voorwaarden tot het bekomen van een visum gezinshereniging, wat uiteindelijk resulteerde in de toekenning van een F-kaart. De verwerende partij heeft dan ook de Ghanese huwelijksakte onderzocht en is tot het besluit gekomen dat deze niet vervalst was. Naar aanleiding van de aanvraag tot visum gezinshereniging werd tevens aanvaard dat het huwelijk van partijen gericht was op het aangaan van een duurzame levensgemeenschap. Op 29.02.2016 en 23.01.2018 werd verzoekster uitgenodigd om inlichtingen en documenten te verschaffen in toepassing van artikel 42 quater Vw., meer bepaald omwille van het beëindigen van de gezamenlijke vestiging. Verzoekster deed daartoe het nodige. Op 26.06.2018 neemt verwerende partij vervolgens de bestreden beslissing waarbij zij, voor het eerst (!) stelt dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard om redenen dat het huwelijk niet zou afgesloten zijn met het oog op het aangaan van een duurzame levensgemeenschap. Zij verwijst daartoe naar het onderzoek van de cel schijnhuwelijken en de politie evenals een advies van het parket, maar vermeldt dan niet op welke elementen concreet en precies de geldigheid van de huwelijksakte wordt betwist. De verwerende partij steunt zich immers niet op concrete feitelijke gegevens, maar verwijst in algemene bewoordingen naar 'het advies van het Parket en het onderzoek van de cel schijnhuwelijken en politie', zonder dat verzoekster in de mogelijkheid gesteld wordt om na te gaan op welke feitelijke gegevens dit werd gesteund en in welke mate deze beoordeling dan correct zou zijn. Het huwelijk werd destijds aanvaard door de verwerende partij, en is bovendien nog steeds een vaststaand feit. Het visum gezinshereniging werd toegekend, en aan verzoekster werd een verblijfsrecht toegekend als echtgenote van een Belgisch onderdaan. Tot op heden werd het huwelijk van verzoekster niet nietig verklaard, noch werd een procedure in die zin opgestart door het Openbaar Ministerie of door de echtgenoot van verzoekster. De verwerende partij verwijst voor haar redenering naar de beslissing tot weigering van erkenning van het huwelijk door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand, maar concretiseert verder niet. Verzoekster legt deze beslissing voor (stuk 2): daaruit blijkt duidelijk dat deze beslissing, die dateert van 04.09.2017 uitsluitend gesteund is op eenzijdige verklaringen van de echtgenoot van verzoekster. Bovendien verwijst deze beslissing naar het advies van het Parket van de Procureur des Konings Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (stuk 3). Bij nalezing blijkt dat de weigeringsbeslissing van de Ambtenaar een exacte kopie is van het advies van het Parket! Het administratief dossier wordt bij verwerende partij nooit tijdig bekomen aangezien men schermt met de openbaarheid van bestuur, met minstens een wachtermijn van 30 dagen vooraleer antwoord en dus inzage kan verwacht worden. Bij opvraging van de stukken bij de Stad Gent, Dienst Bestuursondersteuning (stuk 4), blijkt dat wanneer met de aanvraag tot bekomen van een afschrift onderzocht, het volgende vermeld wordt over het 'Verslag 'interview' cel Schijnrelaties dd. 15.12.2015: "Opm: verslag betreft geen interview op initiatief van cel Schijnrelaties maar aangifte van schijnhuwelijk door echtgenoot van cliënt van aanvragende advocaat). Zelfs indien Uw zetel dit stuk niet voor beoordeling zou worden weerhouden aangezien het nog niet ter beschikking was bij het nemen van de beslissing door de verwerende partij dan staat het in ieder geval vast dat er geen interview bestaat van de Cel Schijnhuwelijken en dat dit dus opnieuw aantoonde dat de verwerende partij ongefundeerd en zonder concrete en objectieve gegevens is overgegaan tot het nemen van haar beslissing. Immers, nergens in de bestreden beslissing, meer bepaald in de overwegingen m.b.t. de oprechtheid om het huwelijk aan te gaan is ook maar iets terug te vinden over de verklaring van verzoekster. Nochtans maakte verzoekster reeds in februari 2016 (!!) de nodige stukken over aan verwerende partij waaruit bleek dat zij het slachtoffer was van intrafamiliaal geweld: zowel het attest van klachtneerlegging als het medisch attest van 08.01.2016 werden overgemaakt. Op 13.05.2016 werden door verzoekster (via CAW Transithuis) nog aanvullende documenten overgemaakt, meer bepaald verklaringen afgelegd door verzoekster in het strafdossier. Wanneer men het verblijf op basis van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet wenst in te trekken, dient aangetoond of bewezen te worden door verwerende partij dat de aanvrager, voor het verkrijgen van zijn/haar valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. De verwerende partij faalt daarin. In eerste instantie blijft de verwerende partij uitermate vaag over de concrete redenen die aan de grondslag van haar beslissing liggen: op basis van welke concrete elementen meent zij dat het duidelijk is dat het huwelijk er enkel op gericht was om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen?! Dit wordt nergens in de beslissing concreet verwoord; de beslissing steunt derhalve niet op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing. Daar waar de verwerende partij dan verwijst naar de beslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand (stuk 2) en het advies van het Parket dat exact dezelfde bewoordingen hanteert (!), is het duidelijk dat deze beslissing enkel verwijst naar eenzijdige verklaringen van de echtgenoot van verzoekster. Nergens blijkt dan ook uit dat verwerende partij, bij de beoordeling van de rechtsgeldigheid van het huwelijk, ook de verklaringen, klachtneerlegging én stavend medisch attest, allen aangebracht door concludente, mee in rekening heeft genomen bij de beoordeling over de oprechtheid van het

huwelijk. Verzoekster meent dan ook dat de verwerende partij de waarheid geweld aandoet, waarbij ze niet tot een correcte beoordeling van de zaak kon komen, minstens kon ze op basis van de voorliggende elementen niet tot de vaststelling komen dat verzoekster geval valt onder de toepassing van artikel 74/20 Vw. Het louter focussen op de eenzijdige verklaring van verzoekster echtgenoot volstaat niet om tot de zwaarwichtige conclusie te komen dat het huwelijk van in het begin louter gericht was op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel (zie ook RVV nr. 188 767 dd. 22.06.2017, www.rvv-cce.be).

Later in de beslissing verwijst verwerende partij dan wel naar het attest van klachtneerlegging en het medisch attest m.b.t. het intrafamiliaal geweld (bij het in overweging nemen van een aantal criteria en dus niet bij het beoordelen van de fraude) en stelt daarover dat dit:

- als onbewezen wordt geacht
- geen uitzonderingsgrond is m.b.t art. 74/20 Vw.

Het is uiteraard in toepassing van artikel 42 quater Vw. dat verzoekster deze informatie aan verwerende partij had overgemaakt, die evenwel dan bij het nemen van de beslissing plots van het ene artikel naar het andere wijzigt! (zie II.b.2.) Dat verwerende partij echter zomaar stelt dat 'het huishoudelijk geweld als onbewezen wordt geacht' is evenwel totaal in strijd met de gegevens van het dossier, en louter en alleen gebaseerd op de eenzijdige verklaring van de echtgenoot van verzoekster, die de dader is van dit intrafamiliaal geweld waarbij het niet moet verbazen dat hij dit ontkent. Daar komt nog bij dat verwerende partij het medisch attest – toch een objectief document! – volledig terzijde schuift. Bovendien blijkt uit de beslissing van het Parket mbt deze klacht (stuk 5) dat de klacht niet als onbewezen werd beschouwd; de enige reden dat men beslist heeft om niet over te gaan tot vervolging is dat men vond dat de politietussenkomst die er was geweest wellicht voldoende was. In tegenstelling tot wat verweerster voorhoudt dient het familiaal geweld wel degelijk als bewezen te worden aanvaard. Aangezien verwerende partij zeer goed op de hoogte was van de klacht, had zij, met het oog op een correcte beoordeling van de feiten ook de beslissing van het Parket moeten opvragen ipv het intrafamiliaal geweld eenzijdig en zonder enige objectieve reden als onbewezen af te doen. Het is dan ook duidelijk dat de verwerende partij slechts gebruik maakt van gedeeltelijke en dus geen volledige gegevens, waardoor haar beslissing niet correct is gestoeld!

Tot slot verwijst de verwerende partij in haar beslissing naar de minderjarige kinderen en het PV van minnelijke schikking van de Kamer van Minnelijke Schikking bij de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent dat door verzoekster werd aangebracht. Daarin wordt het volgende bekrachtigd: uitoefening van gezamenlijk ouderlijk gezag, domiciliëring van de kinderen bij verzoekster met een omgangsrecht voor vader de ene week op zaterdag, de andere week op zondag, telkens van 10-18u. Verwerende partij stelt daarover dat enerzijds er geen stukken voorgelegd worden waaruit blijkt dat het ouderlijk gezag werkelijk wordt uitgeoefend door de echtgenoot van verzoekster, anderzijds stelt zij dat het niet duidelijk is dat dit ouderlijk gezag in het Rijk moet uitgevoerd worden. Het is duidelijk dat de verwerende partij, opnieuw, de feitelijke gegevens niet correct, en wellicht niet met kennis van (juridische) zaken beoordeelt. Uit haar bewoordingen kan afgeleid worden dat zij de betekenis van een gezamenlijke uitoefening van ouderlijk gezag niet kent, met name betekent dit het gezamenlijk nemen van bepaalde beslissingen tijdens het leven van de kinderen door de ouders, en dit ligt in cau vast door middel van een overigens uitvoerbaar vonnis, dat het akkoord tussen partijen daaromtrent bekrachtigd heeft. De redenering dat daarover geen stukken worden voorgelegd, slaat dan ook nergens op. Daar waar de verwerende partij er nog aan toevoegt dat het niet duidelijk is dat dit ouderlijk gezag in het Rijk moet uitgevoerd worden (??), blijkt uit het PV dan wel dat de kinderen bij verzoekster gedomicilieerd worden te (...) en dus wel degelijk in België. Ook daar worden de voorgelegde gegevens en stukken dus slechts gedeeltelijk beoordeeld, en is de verwerende partij niet uitgegaan van de correcte en volledige feitelijke gegevens en heeft zij de beschikbare gegevens evenmin correct beoordeeld.

De verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing bovendien het volgende: "Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in deze situatie strijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het in Ghana afgesloten huwelijk in België niet werd erkend en niet werd geregistreerd. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald. Dit gegeven wordt trouwens niet betwist door betrokkene: nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene zich verzet tegen het niet-erkennen van het huwelijk door de Stad Antwerpen of het negatieve advies aangaande het parket. Vooreerst merkt op dat verzoekster geen enkele kennis heeft van een niet-erkenning van het huwelijk door de Stad Antwerpen(!?), nu zij woonachtig is te Gent. Dit

duidt opnieuw op het ontbreken van concrete elementen ter motivering van de bestreden beslissing, aangezien de verwerende partij verwijst naar een beslissing van een andere stad. Opvallend is bovendien dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat 'het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in deze situatie strijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen' en verder 'De gezinssituatie spreekt dus voor zich'. Wanneer de overheid bepaalde criteria in overweging moet nemen, dient zij dit uiteraard te doen op basis van concrete en feitelijke gegevens. De loutere stelling dat het huwelijk als frauduleus bestempeld wordt door verwerende partij is een toepassing van artikel 74/20, §2, 1e lid Vw. , maar is uiteraard geen concrete afweging of rekening houdend met concrete elementen wat de effectieve en dus concrete gezinssituatie betreft, zoals voorzien in het tweede lid van datzelfde artikel. Dat de gezinssituatie 'voor zich spreekt' is dan nog vager van aard, en kan evenmin aanvaard worden in het kader van de materiële motiveringsplicht. Nu de verwerende partij niet op basis van concrete gegevens rekening houdt met de aard en hechtheid van de gezinsband is zij hoe dan ook op een onredelijke wijze tot haar beoordeling gekomen. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve, op verschillende punten in de bestreden beslissing, geschonden.

II.b.2. Tweede middel: schending van artikel 42 quater Vw., artikel 74/20 Vw. en het principe van de rechtszekerheid. Het rechtszekerheidsbeginsel voorziet dat de overheid haar besluiten zo moet formuleren dat de burger precies weet waar hij aan toe is of wat de overheid van hem verlangt. Bovendien moet de overheid ook de geldende rechtsregels juist en consequent toepassen. Artikel 74/20, § 2 Vw. bepaalt het volgende: "Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst." (eigen onderlijning). Artikel 42 quater Vw. bepaalt in §1, laatste lid het volgende: "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong." Wanneer de verwerende partij een beslissing in toepassing van artikel 74/20 Vw. in overweging neemt, dient zij rekening te houden met een aantal aspecten, meer bepaald:

- aard en hechtheid van de gezinsband van de betrokkene
- de duur van het verblijf in het Rijk
- het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij dit echter niet gedaan heeft, en dit eigenlijk als dusdanig ook zo erkent. Meer nog, zij heeft een aantal criteria in overweging genomen, evenwel in toepassing van artikel 42 quater Vw., zoals zij ook letterlijk in haar brieven naar verzoekster vermeldt en waarbij zij haar, opnieuw in het licht van deze bepaling, uitnodigt om documenten en inlichtingen toe te voegen aan het dossier! Dit is uiteraard van een volledig andere aard dan artikel 74/20 Vw.: artikel 42 quater Vw. betreft de situatie waarin een einde aan het recht op verblijf kan gesteld worden om reden dat het huwelijk of de gezamenlijke vestiging is geëindigd, daar waar art. 74/20 Vw. een intrekking betreft van het verblijf omwille van fraude. Beide artikels hebben dan ook een totaal andere finaliteit, en bijgevolg met totaal andere uitzonderingen en overwegingen. Daar waar de verwerende partij steeds ten aanzien van verzoekster heeft voorgehouden dat zij doelde op artikel 42 quater Vw., zoals telkens bleek uit haar brieven met verzoek om bijkomende stukken te voegen, neemt zij vervolgens een beslissing op basis van artikel 74/20 Vw. De verwerende partij tracht deze plotse wijziging dan, op een onaanvaardbare wijze in de verhouding tussen overheid en burger, te rechtvaardigen met de volgende stelling: "Dit wetsartikel (art. 42 quater Vw) blijkt achteraf bekeken echter niet van toepassing gezien (1) betrokkene niet als gezinslid van een burger van de Unie kan beschouwd worden bij gebrek aan een erkende huwelijksakte en (2) omdat de grond van intrekking van haar verblijf art. 74/20 en niet art. 42 quater, § 1, 4° Vw. Echter, omdat de finaliteit van art. 74/20, §2, 2e lid overeenstemt met de bewoordingen van art. 42 quater, § 1, 3e lid, menen wij wel betrokkene voldoende kans te hebben gegeven haar humanitaire elementen toe te lichten." Verder in de bestreden beslissing overloopt de verwerende partij vervolgens een aantal criteria die zij toetst, meer bepaald:

- de duur van het verblijf van verzoekster
- de leeftijd van verzoekster
- de gezinssituatie van verzoekster

- de economische situatie van verzoekster
- haar sociale en culturele integratie.

Dit zijn echter allen criteria voorzien in artikel 42 quater Vw., daar waar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 74/20 Vw.!!! Als overheid kan men uiteraard niet naar eigen goeddunken deels toepassing maken van één artikel uit de wet om dan vervolgens dit onder te brengen onder een ander artikel. Het kwam aan verwerende partij toe om verzoekster, op een consequente en correcte wijze te verzoeken om bijkomende inlichtingen en documenten te verschaffen in het licht van een bepaald artikel, zodat zij wist waar zij aan toe was. Vervolgens kan de overheid deze stukken beoordelen, uiteraard in het licht van datzelfde artikel, om mogelijks een beslissing te nemen, opnieuw in het licht van dat zelfde artikel. Door eerst verzoekster de toepassing van artikel 42 quater Vw. voor te houden om vervolgens een beslissing te nemen op basis van artikel 74/20, § 2, 1e lid Vw. , zonder toepassing te maken van het tweede lid van dat artikel, heeft verwerende partij verzoekster verschalkt in haar verwachtingen naar de overheid toe in het kader van het rechtszekerheidsbeginsel. Had zij geweten dat de bijkomende stukken gevraagd werden in het licht van de toepassing van artikel 74/20 Vw. dan had zij mogelijks andere bijkomende gegevens verschaft. Artikel 74/20 Vw., artikel 42 quater Vw. maar boven alles werd het rechtszekerheidsbeginsel geschonden."

2.3. Verzoekster betwist dat de feiten met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld, betwist dat de overheid een zorgvuldige voorbereiding heeft gedaan en dat de overheid een deugdelijk onderzoek naar de feitelijke en juridische aspecten heeft gedaan, zodat niet met kennis van zaken werd beslist.

Uit de argumentatie van verzoekster blijkt dat het noodzakelijk is om kennis te kunnen nemen van het "Afschrift van een proces verbaal van minnelijke schikking van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent dd. 11.10.2017", dat zij heeft bijgebracht bij haar verzoek van 15 februari 2016, waarbij aan verweerder werd verzocht om geen einde te stellen aan haar verblijfsrecht in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Voornoemde minnelijke schikking wordt beoordeeld in de bestreden beslissing. In het administratief dossier zoals dit werd neergelegd door de verwerende partij ontbreekt dit stuk evenwel. De Raad kan dan ook niet nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusies heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

Het door verzoekster onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2018 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Artikel 3

Het door verzoekster onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC